

loen zien,
n, die het
dan om
ring aller
sommigen
sociale ge-
den. Hoe
v, de ne-
aan strijd
hen geen
en luwen,
f van de
den.
s minder
ij de pre-
les de la
egen ze-
Zij zijn
de bood-
an Jezus
afgrond.
X en Lau-
schen de
de refor-
bloemen
rden.
élan, de
lepen val
is er een
madame
op deze
nige fijne
werken,
er allooi:
lijken in-
wat niet
oede doel
lt minder
verdedi-
i doen.
spreken.
waarheid
wat haar
romiteert
krachtig
tine, den
zijn waar-
ta betoo-
zijn, daar
den lof-
ers. Toen
ij in zijn
espiere's
van La-
woorden,
alaccoor-
oos Wet-
id: 'k Wil
ofd geen
sten; gij
oefet met
duizenden
stij, zoo
makkelij-
k in den
tegenover
egenegen
MARNIX.
ERKEN
ornamelijk
t zijn de
hun door
en en be-
un Bijbel,
n als het
ben aan-
scentreerd
zonder in
hr. hoger
enigtingen,
hao type,
bijbelgelo-
r hen niet
arschuwd.

Voornamelijk Amerika en Engeland worden gebiameerd voor de vrijzinnige opleiding, die hun gegeven is. Alleen de slecht ingelichten — en die zijn er helaas velen — sluiten zich bij deze zich als „progressieve“ Christenen voordoe modernisten aan of blijven om des lieven vredes wille in hun kringen verkeren. Levende, bijbelgelovige Chinese Christenen oefenen met deze groepen geen gemeenschap meer.

In modernistische kerkelijke kringen en niet het minst in de oecumenische beweging wordt Prof. T. C. Chao als een Christelijke leider erkend en gewaardeerd. Gedurende de laatste twintig jaren is hij door de leiders dezer beweging meer en meer naar voren geschoven.

Als deken van de theologische faculteit der grootste „Christelijke“ Universiteit, als hoofdredacteur van een wijd verspreid radicaal-religieus maandblad, als hoofd-bestuurslid der Y.M.C.A., als leider in de Wereld Christen Studenten Federatie, de Intern. Zendingsraad, de „Nationale Christenraad“, als Chinees gedelegeerde naar de Jeruzalem Conferentie en andere dergelijke conferenties en ten laatste als consultant naar de Assemblée van de Wereldraad van Kerken te Amsterdam, is zijn invloed met de jaren toegenomen. Vanuit een gelovig standpunt beschouwd, is dit natuurlijk diep te betreuren. Duizenden onstandvastige jonge mensen uit gelovige Christenfamilies zijn, mede door zijn invloed, geheel van het geloof afgeweken.

Op de Assemblée te Amsterdam werd zijn arbeid op nationaal en internationaal terrein ten volle erkend. Andere, meer conservatief aangelegde leiders in zendingskerken werden gepasseerd¹⁾ en Prof. T. C. Chao, een consultant en geen gedelegeerde, die geadopteerd was door de Studieraad, werd gekozen tot president van de Wereldraad voor de jonge zendingskerken, met Z.O. Azië als zijn speciaal gebied.

Zo werd een vrijzinnig en pro-communistisch predikant tot de invloedrijke positie van één der zes presidenten verheven.

Het ligt voor de hand, dat Bisschop Oxnam, veteraan pro-communist en eveneens president van de Wereldraad, Prof. Hromadka, de bekende „collaborateur“ in het huidige communistische regime in Praag en lid van het Centraal Comité van de Wereldraad, met de andere „Kameraden“ in de Wereldraad, deze verkiezing van T. C. Chao met vreugde als een versterking hunner positie hebben begroet.

In het najaar van 1948 keerde Prof. T. C. Chao, na zijn arbeid te Amsterdam erkend en bekroond te hebben gezien, naar China terug.

Inmiddels waren de communistische legers vanuit het Noorden steeds verder naar Peiping opgerukt. Als politieke organisatoren volgde een aanmerkelijk aantal jonge intellectuelen de communistische legers. Onder hen bevonden zich ook velen, die vóór en gedurende de oorlog met Japan aan de Yenching Universiteit gestudeerd hadden en die de daar verkondigde radicale theorieën thans in de communistische beweging, in praktijk brachten. In deze mensen had het uitgestrooide zaad der revolutie rijpe vruchten gedragen. Onder hen bevond zich Prof. Y. T. Wu, die reeds in 1932 en eerder als mede-redacteur verbonden was aan het tijdschrift „Leven en Waarheid“, waarvan Prof. T. C. Chao toen hoofdredacteur was.²⁾ Ook was hij lid van „Life Fellowship“, dat in de Yenching Universiteit haar centrum vond. Thans bekleden Y. T. Wu en T. L. Shen belangrijke posities in de communistische rangen. Zij waren dus oude collega's, vrienden en medestrijders van T. C. Chao.

De aanwezigheid in de communistische legers van vroegere studiegenoten en collega's was niet alleen aan de Yenching Universiteit, maar ook daarbuiten, overbekend. Het laat zich goed verstaan, dat nu de dromen van een kwart eeuw geleden in vervulling zouden gaan, er een zeer grote belangstelling voor deze Christen-„communisten“ onder de achtergeblevenen in deze Universiteit bestond.

Eindelijk bereikten de communistische troepen de vlakke van Peiping en het nieuws verspreidde zich door de wereld, dat deze stad spoedig in de handen der communisten zou vallen. In Chr. kringen in Amerika en Europa heerste een begrijpelijke ongerustheid omtrent het lot der in deze gebieden gevestigde kerken, zendingen en scholen. Welke houding zouden de communisten aannemen ten opzichte van de Christenen? En hoe zouden de Chr. kerken en scholen zich houden?

Gedurende de eerste weken na de bezetting van Peiping bleef de buitenwereld verstoken van enig betrouwbaar nieuws omtrent het lot der kerken en scholen.

Totdat op 2 Maart 1948, geheel onverwacht, de „Christian Century“,³⁾ het invloedrijke modernistisch-socialistische weekblad, een artikel van T. C. Chao publiceerde, getiteld: „Dagen van verbeuging in China“. De redactie sprak als haar overtuiging uit, dat dit artikel zelfs in hun eigen liberale kringen als een „verschrikkelijke schok“ zou komen.⁴⁾

En zulks was inderdaad het geval!

Wat Prof. T. C. Chao rapporteerde is, hoe hij, tezamen met de gansche faculteit en het studentencorps der Chr. Yenching Universiteit de communistische troepen als „bevrijders“ had verwelkomd. En het enthousiasme was zo groot, dat hij „het niet in woorden kon uitdrukken“.

Dit lange en in vele bijzonderheden tredende artikel laat geen twiifel over, dat het communisme de volle sympathie van Prof. T. C. Chao en de zijnen heeft.

„Er bestaat“, zo schreef hij o.m., „thans geen enkele reden waarom China nu niet een klasse-loze samenleving en een soort van nieuwe democratie kan vormen.“

Het Christelijk geloof moet nu „in zijn verhouding tot het Marxisme geïnterpreteerd worden“ en er moet „een theologie van scheppend denken en bouwen worden opgebouwd“, waarin, gezien zijn vrijzinnige opvattingen,

PSALM 6:7-11

'k Ben afgemat van 't smeeken;
mijn legerste doorweeken
de tranen, die 'k vergiet
Mijn oog, verzwaakt door allen,
die drand m' overvallen
werd van mijn verdriet.

Wijkt nu van mij, gij allen!
Hoe neemt met welgevallen
de HEER mijn bede aan.
Gij, die bij 't kwaad wilt leven
en onrecht hebt bedreven,
God heeft mijn klacht verstaan!

Ja allen, die mij haten,
zij zullen mij verlaten
en in een oogenblik
doet God beschaamd hen vluchten.
Mijn vijand, die 'k moest duchten
deinst af in grooten schrik.

A. v. B.

natuurlijk voor den Christus der Schriften geen plaats is. Het „echte evangelie“, hetgeen voor hem het sociale, revolutionaire evangelie is, moet gescheiden worden „van de historische toevoegselen“ (het bovennatuurlijke enz.). Dit resultaat moet dan in relatie gebracht worden tot „de Chinese cultuur“, de wetenschap en het Marxisme“.

Zo was dan „de doorbraak“ een feit geworden.

Prof. T. C. Chao met zijn collega's en de honderden studenten der zgn. Christelijke Yenching Universiteit, de theologische studenten inbegrepen, hadden openlijk de zijde van het communisme gekozen.

Indien men de historische achtergrond, zoals in de voorgaande artikelen geschetst, in aanmerking neemt, baart dit geen verwondering. Het was eenvoudig een consequent volgen van een eenmaal ingeslagen pad. Maar bij partij kiezen alleen kon het natuurlijk niet blijven. Een tweede, meer belangrijke stap, moest eveneens gedaan worden: er moest tot actie overgegaan worden en wel bijzonder in verwante kringen, nl. in de kerken en Chr. organisaties.

Hoe deze grootse taak ter hand genomen werd, beschrijft Prof. T. C. Chao in een tweede artikel, eveneens gepubliceerd in de „Christian Century“ en getiteld: „Het rode Peiping na zes maanden“.⁵⁾

In dit artikel bevestigt hij hetgeen hij in zijn eerste artikel over de verwelkoming der communisten geschreven had en drukt zich nog duidelijker en sterker uit, dat een Christen communist kan zijn. Hij noemt ze „democraten“ en zegt, dat ze „goed onderlegd zijn in de Marxistische leringen“. Hij geeft voorbeelden van leidende personen onder hen, die christen en tegelijk actief communist zijn. Onder dezen noemt hij de med. dokter Fu Lien Tsang, die de zaak der communisten tien jaren lang gediend heeft en Y. T. Wu, lid van het Nationale Comité van de Y.M.C.A. in China, zijn vroegere mede-redacteur van „Leven en Waarheid“, die met de communistische legers uit Mandjoerije medegekomen was. Het is deze Y. T. Wu, die bepaalde welbekende leiders in Amerika er van beschuldigt, dat zij niet alleen Sovjet-Rusland en het communisme beschrijven, maar ook de Chinese variëteit ervan. Het Chinese Christendom moet zich van zulke leiders losmaken, evenals van het kapitalisme en van de Christelijke zending, welke het product van het kapitalisme is. De Chr. kerk moet zich in de stroom van deze tijd werpen en moet hand in hand met de democraten (dat is: communisten), die de vrede liefhebben, samengaan. De Christenen moeten zich verenigen onder de banier van de Nieuwe Democratie (dat is: het communisme) en een nieuw China opbouwen. Natuurlijk moeten Chr. sociale organisaties als de Y.M.C.A. en de Y.W.C.A. deze nieuwe gedragslijn volgen; maar ook de kerken, die vooral de nadruk leggen op persoonlijke toewijding en gemeenschappelijke eredienst, behoren deze weg eveneens in te slaan.⁶⁾

Geheel in overeenstemming met deze gedachte hebben Prof. T. C. Chao, zijn collega's en de theologische studenten, volgens hun eigen beschrijving, gehandeld. Zij hebben tezamen met Y.M.C.A. en Y.W.C.A. secretarissen een intensieve campagne op touw gezet om de leiders van de verschillende protestantse kerken en organisaties in te lichten omtrent de zegeningen van het communisme en hen te bewegen tot het communisme over te gaan.⁷⁾

Dat zij in deze actie bezield waren door een soort van religieus idealisme, effectief gemaakt door een fanatiek-brandende ijver, blijkt duidelijk uit Prof. Chao's artikelen. Een er van eindigt met deze woorden: „O tijd! O dag! wie zijn het, die de roepstem Gods horen om een verandering des harten te hebben, om moed te grijpen en om met de communisten samen te werken voor de komst van een nieuwe hemel en een nieuwe aarde? Zalig zijn zij, die hun visioenen begrijpen en gehoorzamen!“⁸⁾

De grote doorbraak van het politieke front, welke onvermijdelijk op de doorbraak van het religieuze front moest volgen was hiermede in China een feit geworden. De vrijzinnigen, de Barthianen en de voormannen der oecumenische beweging konden de vruchten zien van het door hen uitgestrooide zaad.

Een derde stap, die daarop door de „christen-communisten“ genomen werd en waarvan de gevolgen voor de Christelijke Kerk in China nog niet te overzien zijn, moet als van nog grotere betekenis geacht worden.

De communistische autoriteiten hebben namelijk ver-

schillende communistisch gezinde leiders van protestantse organisaties aangezocht zitting te nemen in de „Consultatieve Raad van het Volk“, een lichaam, dat behulpzaam moet zijn bij de vorming van een communistische „Volksregering van China“.⁹⁾

Zowel Prof. T. C. Chao, als Y. T. Wu, H. Y. Chang, Liu Liang Mo, Dora Deng (Y.W.C.A.) en Wu Yi Tung (presidente chr. Ginling Women's College) hebben daarin toegestemd.¹⁰⁾ Hun taak zal dan zijn het communisme in de chr. kringen te propagieren. Door stelselmatige indoctrinatie der Chinese christenen moeten dezen ingeschakeld worden met het oog op een fusie van het Chinese Christendom met het Marxisme. De genoemde personen zullen dan uiteraard mede-verantwoordelijkheid moeten dragen voor het doen en laten van het communistisch régime in China, dat, zoals bekend, vanuit Moskou geleid wordt.

Voor positieve bijbelgelovigen zal ongetwijfeld een moeilijke tijd aanbreken. De communistische autoriteiten zullen het feit van de overgang van T. C. Chao en de „modernistische tak van het Christendom“ uitbuiten als een sterk argument om pressie op alle Christenen uit te oefenen om het voorbeeld van T. C. Chao e.s. te volgen. Een weigering zal dan — evenals tijdens de Japanse oorlog — geïnterpreteerd worden als oppositie tegen het nieuwe régime met al de daaruit voortvloeiende consequenties.

De Rooms-Katholieke Kerk in China, die tot nu toe geweigerd heeft, het communisme te aanvaarden, is reeds door de autoriteiten als een „reactionair“ lichaam gebrandmerkt.¹¹⁾ Dit apelt niet veel goeds. In deze categorie zullen ook de onwillige protestanten ondergebracht worden. Evenwel zal de positie dezer laatsten door de omzwaa van de modernisten veel hachelijker worden dan die der Roomen, aangezien de Roomse kerk, als kerk, nog een ongebroken front vertoont. Van een vijfde colonne is daar nog geen sprake.

Zo is dan de anti-christelijke vijand, de tweehoofdige hydra, het modernisme en het communisme, diep in het Christelijke kamp binnengedrongen. Sommigen onzer hebben dit reeds gedurende een aantal jaren zien aankomen en hebben ernstig gewaarschuwd. De feiten van het laatste jaar hebben bewezen, dat deze waarschuwing volkomen gegrond geweest is.

Al deze dingen kunnen niet nalaten grote ongerustheid te wekken in de harten dergenen, die met het lot der jonge kerken bewogen zijn. Dit alles stemt tot diep nadenken en ernstig gebed. Maar ook tot dringende actie.

Ongelooft en revolutie in Azië zijn niet beperkt tot China alleen. De stroom verbreidt zich met de dag en zal wellicht ook spoedig andere landen van Z.O. Azië bereiken en de aldaar gevestigde Chr. kerken en organisaties beïnvloeden.

De grote Conferentie te Bangkok, waar, onder de auspiciën van de Wereldraad en de Internationale Zendingsraad, vertegenwoordigers van vele jonge kerken overgang Z.O. Azië bijeen zullen komen, zal, wanneer deze regelen onder de ogen onzer lezers komen, tot het verleden behoren.

Daar zal dan Prof. T. C. Chao, vrijzinnig theoloog, pro-communist en collaborateur, president van de Wereldraad van Kerken voor Z.O. Azië, met al het prestige van die Raad en van de Intern. Zendingsraad achter zich, als woordvoerder voor de jonge kerken in China,¹²⁾ met de rode vlag in de hand, zijn opgetreden!

Moge God zich erbarmen over de jonge zendingskerken van Azië, die bewust onder de invloed van zulke leiders worden gebracht.

⁹⁾ „The Christian Century“, 26 October 1949.

¹⁰⁾ Ibid.

¹¹⁾ Ibid., 14 September 1949, pag. 1067.

¹²⁾ Dit artikel werd op de reis naar Bangkok geschreven. Daar aangekomen bleek, dat de komst van Prof. T. C. Chao naar Bangkok wel door de Wereldraad-mensen in de pers was aangekondigd, maar dat hij tenslotte niet verschenen is.

KERKNIEUWS

Tweetal te:

Hatten (2e pred. plaats), M. J. C. Blok te Berkel en C. van Ommen te Almelo.

Beroepen te:

Glanerbrug-Oldenzaal, C. van Ommen te Almelo.

Nijkerk, Cand. J. de Feyter te Axel.

Aangenomen naar:

Opende-Surhuisterveen, I. van Til te Hoek.

Bedankt voor:

Enschede, G. Visée te Kampen.

Nijkerk, C. van Venetie te Wormerveer.

Maassluis, J. Kamphuis te Ferwerd-Hallum.

— ZWJNDRECHT, Adres Zendingcomm., W. van Loon, Kerkstraat 25.

— DS J. DE WAARD te Kampen, maj.-legerpredikant, is tijdelijk belast met de functie van gew. legerpredikant bij het 4e militair gewest.

— EMMELOORD, MARKNESSE EN ENS. De dienst in Ramspol is wegens opheffing van het kamp gestaakt en er zullen nu voortaan ook in Ens twee diensten worden gehouden, mede met het oog op de ontwikkeling van Nagela.

Er zijn nu drie dorpscentra waar geregeld twee diensten worden gehouden: Emmeloord, Marknesse en Ens.

— HLIKEN. De kerkeraad besloot, mede op verzoek, op de catechisaties de vrijmaking te doen behandelen.

— HAMILTON (CANADA). Het was een rijke dag voor de Eerste Prof. Geref. Kerk van Hamilton Ont, Canada, waar zij haar eigen herder en leeraar mocht ontvangen in Ds H. Veldman, gekomen van Kalamazoo, Mich. U.S.A. Prof. Hoeksema, welke de leiding van de-

¹⁾ „The Southern Presbyterian Journal“, Nov. 15, 1948, blz. 2.

²⁾ Zie het IIe artikel dezer reeks.

³⁾ „The Christian Beacon“, 10 Maart 1949.

⁴⁾ „Getrouw“, IIe Jaargang, No. 9.

⁵⁾ Het nummer van September 1949. Zie de „Christian Beacon“ van 22 September 1949.

⁶⁾ „The Christian Century“, 28 Sept. 1949, blz. 1125.

⁷⁾ „The Christian Century“, 14 September 1949.

⁸⁾ „Christianity and Crisis“, Vol. IX, No. 11.